

In hetzelfde vertrek, waar Tiest zijn laatste uren doorgebracht had, zat de rampzalige Maria in wanhoop neer.

Daar trad Roze, het vuile wijf, binnen. Evenals bij Tiest, droeg zij ook nu een schotel met eten.

— Lief duifje, krijste zij, troost u, De kapitein ziet u gaarne. Als ge gehoorzaam zijt, zal u geen leed geschieden.

— Ach, goede vrouw, ge zijt zelf moeder misschien en kunt dus begrijpen, hoe de mijne om mij treurt. Ach, laat mij van hier gaan, vader zal er veel geld voor geven en als ge dat niet kunt, dood mij.

— U doden, riep de vrouw. Ge kunt de koningin van het Vrijbos worden. Ik mag niet babbelen, maar toch wil ik u verzekeren, dat ge de vrouw van onze kapitein zult zijn.

Nu ging de armzalige Maria een licht op. Ze uitte een vreselijke kreet van schrik, ontzetting, wanhoop, van afschuw.

— Ach, dood mij, kermde ze, ik smeeek het u! Heb toch medelijder met mij!

BAKELANDT

De Schat der teuten

TEKENINGEN: HEC LEEMANS
TEKST: J. DANIEL

UITGEVERIJ J. HOSSE N.V.

— Onzinnig meisje, hernam Roze. Onnozel duifje, zottinneke. Neen, ik kan u niet begrijpen. Sterven! als uw geluk aanbreekt! Wij zijn de dienaars, de slaven van de kapitein. Gij wordt zijn meesteres.

— In welk een krocht der boosheid ben ik dan toch gevoerd? kloeg het meisje.

— Het is hier geen krocht, wedervoer de bazin. Ja, mijn herberg is wel geen paleis, doch er heerst vreugde en verteer. Wat wilt ge meer! Maar ik moet aan mijn werk. Denk maar eens aan mijn woorden en wees wijs.

Toen zij in de andere kamer terugkeerde, trad juist een dikke, grove vrouw binnen, die met haar zware stem zeide :

— Een pot bier, Roze.

— Ah Mie, zijt gij het! sprak de waardin verwonderd. Waar is de kapitein?

— Ja, vraag mij waar mijn vent is. Overall, maar nooit thuis. Gisteravond zeker hier, van nacht op roef en deze morgen vroeg heeft hij even de kop binnen gestoken, doch vertrok weer onmiddellijk. Drinkt ge mee met mij, Roze?

— Ik wil wel, maar ik drink nooit bier.

— Wat dan?

— Enkel genever.

— Wel dan, ik zal dat ook doen. Eigenlijk gezegd, het is wat koud voor bier. Ik ben niet al te wel, dat komt van dat eeuwig binnen zitten. Daarom kom ik eens tot hier.

— Zij weet nog niets van het meisje, dacht Roze, maar wachtte zich wel er van te spreken.

— Alloh, Roze, waar blijft de genever? Maak een hele pot gereed met suiker. Ik ben er goed voor. De baas heeft zeker een goede slag gedaan, want hij gaf mij deze morgen veel geld.

— Zoveel te beter, hernam de waardin vrolijk. Dan zal het vanavond rammelen in mijn schuif. We zullen een goede pot klaar maken.

Weldra was de sterke drank gereed en beide vrouwen begonnen te drinken.

Mie, de vrouw van de kapitein, dronk zelf weinig, zodat de gulzige Roze het grootste deel van de kom kreeg.

De bazin geraakte bedwelmd. Het duurde niet lang of zij sliep.

Mie was in het geheel niet dronken.

— Gelukt! riep zij blijde. Ha, Roze, ge dacht zeker dat ik nog niets wist! Ik ben niet goed meer voor Bakelandt, hij verstoot mij. Doch hij rekent mij te zwak.

Zij stiet de deur open en zag de bedroefde dochter van pachter Moermon.

— Ach, goede vrouw, kermde het meisje, komt ge mij verlossen? Ik zal u veel geld geven, zo ge mij laat gaan.

— Wat zal ik doen? zei Mie bij zichzelf. Haar doden of bevrijden? Bah, waarom zou ik haar bloed vergieten? Ik ben slecht, maar heb nooit vermoord. En zij kan het niet helpen, dat zij hier is.

Luidop zei Bakelandt's echtgenote :

— Ge zijt vrij. Ga heen, maar vertoon u nooit in de omtrek van het Vrijbos.

Maria wist niet of zij waakte of droomde bij de onverwachte blijmare. Zij wilde haar beschermster bedanken, doch deze viel haar in de rede met de woorden :

— Ga spoedig mee, anders kan het te laat zijn.

Beiden snelden de herberg uit, drongen door het kreupelhout, geraakten dan op een pad, dat zij enige tijd volgden.

Nog een tiental minuten geleidde Mie het meisje, nu eens door een dreef, om dan weer over een gracht te klauteren of door het kreupelhout te dringen.

Eindelijk sprak zij :

— Ik mag niet verder gaan. Doch volg deze weg en ge zult uit het bos geraken. Maar verraad ons niet.

— Wees gerust, goede vrouw, zelfs zo ik dit wilde, kon ik het niet, want ik weet niet hoe wij gegaan zijn.

Zonder nog verder naar het meisje te luisteren keerde Mie terug.

Maria ijldte voort. Zij lette er niet op, dat de takken en dorens haar verwonden. Weg, weg uit dit vreselijk oord, weg naar huis, om er de ongeruste ouders in de armen te vliegen.

Arme Maria! Zij wist nog niet, dat ze geen moeder meer bezat.

Roze sliep laat op de namiddag, toen de kapitein de herberg binnentrad.

— Wat is dat! gromde hij, zou ze overvallen zijn? en angstig liep hij naar de kamer.

— Leeg! riep hij met een geweldige vloek. Alloh Roze, slaapt ge of zijt ge dood?

Hij bukte zich over de vrouw.

— Slangenvel, bulderde de geweldenaar, slapen als ge waken moet! Alloh, word wakker, en woedend schudde hij de vrouw.

Deze opende de ogen en zag verwilderd rond.

— Wat is er toch met mij gebeurd? riep ze verschrikt uit.

— Dat wil ik van u weten, en waar is het meisje? kreet Bakelandt.

— Wel, in de kamer!

— Zo, zij is in de kamer? Wijs mij haar!

En ruw sleepte het opperhoofd der rovers de oude vrouw naar het aangrenzende vertrek.

— Weg! zei ze, bevende over haar gehele lichaam.

— Ja, weg, maar waar? Gij waart aangesteld om haar te bewaken en moet het dus weten. Spreek of ik dood u, en haar bij de haren sleurende, trok de bandiet de waardin in de gelagkamer terug.

— Uw wijf heeft me dronken gemaakt, kloeg Roze, die zich nu alles herinnerde.

— Mijn wijf! herhaalde de andere met een vloek. Is Mie hier?

— Deze morgen heeft zij mij op gesuikerde genever onthaald. Ik heb gedronken en moet dan in slaap gevallen zijn.

De hoofdman stond een wijl sprakeloos, doch zijn vertrokken gelaat verried wat er in zijn gemoed omging.

Woest snelde hij naar zijn hut.

Hij greep zijn vrouw bij de keel.

— Waar is dat meisje? donderde hij.

— Welk meisje? vroeg zijn echtgenote.

— Dat weet ge wel! Spreek, waar is ze?

— Laat mij eerst los.

BAKELANDT

DE SCHAT DER
TEUTEN

De kapitein trok zijn hand terug, doch stond met gebalde vuist voor Mie.

— Ha, Roze moest een meisje bewaken dat uw vrouw zou worden, sprak de laatste honend. Ge wilde mij verstoten. Maar dat duld ik niet! Eerst moet ge me doodslaan, dan kunt ge doen wat ge wilt, verstaat ge dat?

Bakelandt stond als verpletterd. Nooit had Mie zo durven spreken.

Hij greep ze bij de haren en de lafaard sloeg de ongelukkige geweldig, onder het losbraken van allerlei verwensingen.

Endelijk gaf hij haar een schop.

— Ik vrees u niet, vervolgde zij. Hier is uw huis, daar buiten spelen uw kinderen. Reeds te lang hebt ge mij gehoond en als een slavin behandeld. Dat moet uit zijn.

De hoofdman sprong woedend naar de moeder zijner kinderen en sloeg haar met de vuist in het aangezicht.

— Daar, sprak hij, dat zal u leren u met mijn zaken te bemoeien! Voortaan houdt gij u met uw kinderen bezig en laat ge mij met rust.

Met een vloek trok hij de hut uit en het bos in.

's Avonds keerde hij naar Roze terug.

— Ge verdient de dood, sprak hij, maar daar ik mijn wijf niet doden wil, zal ik het u ook niet doen. Doch wees gewaarschuwd! Doe beter uw plicht en dien ons als een slavin!

Onmiddellijk riep de kapitein een zijner mannen.

— Zo spoedig de leurder hier is, moet hij naar mijn woning komen, beval hij. Als die ontvluchte deerne onze schuilplaats verraden kan, moeten wij verhuizen.

Een uur later was Miel, de ons welbekende marskramer-verspieder, daar.

— Zijt ge te Langemark geweest? vroeg de kapitein.

— Ja, en het gehele dorp is in rep en roer. De Schout heeft hulp gevraagd te Brugge.

— Dat nieuws kan mij niet schelen. Is de dochter van Moerman terug?

— Als een waanzinnige kwam zij deze middag te Langemark op de plaats gelopen. Ze ligt nu ziek te bed bij haar tante.

— En heeft ze ons verraden?

— Ik heb horen zeggen, dat ze iets verteld heeft van onze hutten en van Roze, maar er toch weinig van weet.

— Maar als ze nu eens tot volle bezinning komt, kan ze ons een lelijke toer spelen. Het wordt tijd, dat we ons wat stilhouden.

VOORZORGEN

De rovers waren samen in de herberg van Roze. De bazin zat half duttend achter de toonbank. Bakelandt zelf was afwezig.

— Wat zal er nu gebeuren? riep vader Bosschaert, het gezelschap aanzienste. Zouden we in het Vrijbos niet meer veilig zijn?

— Bah, ik lach met de gendarmen, antwoordde Pee Bruneel, bijgenaamd de Schout.

— Ik niet, sprak Verplancke, ik heb mijn leven lief en zou het niet gaarne verliezen.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. G. COLEMAN
1888
HARVEY AND CO. LTD.
LONDON

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955